

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. P., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **Mgr. Petrem Dvořákem**, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. listopadu 2021 č. j.: CPR-27754-3/ČJ-2021-930310-V243

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 22. 8. 2021 č.j. KRPA-218119-12/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 1 roku.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
3. Správní orgán prvního stupně pak ve smyslu ust. 50 odst. 3 správního řádu z vlastní iniciativy dle žalobce nezjišťoval vůbec nic, když vydal ukvapené rozhodnutí omlouvané zásadou rychlosti a hospodárnosti, která se zde projevila pouze co nejrychlejším zbavením se řešené věci, což vedlo ke krácení práva žalobce a ztrátě možnosti právního zastoupení a náležitě se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Poučení žalobce a seznámení s podklady rozhodnutí v řízení před nalézacím správním orgánem bylo dle žalobce jen formální a následné překotné vydání rozhodnutí nesvědčí právům žalobce na spravedlivý proces, když ani sám nalézací správní orgán nemohl v takové rychlosti náležitě zjistit skutečný stav věci.
4. Žalovanému dále žalobce konkrétně vytkl, že bez povšimnutí přešel odvolací námitku, že opatření přijatá v tranzitních státech mu v době, kdy mu končil legální pobyt, znemožnila vycestovat do domovské vlasti.
5. Žalobce rovněž považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřené, když s ohledem na spolupráci se správním orgánem a okolnosti tohoto případu měl dostat možnost opustit dobrovolně území České republiky, popř. mu měla být uložena povinnost opustit území České republiky ve smyslu ust. § 50a zákona. Žalobci rovněž neuniklo to, že žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí hovoří o povinnosti policie uložit správní vyhoštění v případě zjištění zaměstnávání cizince bez povolení k zaměstnání, z čehož dovozuje, že žalovaný posuzoval zcela jinou situaci, než jaká v případě žalobce nastala.
6. Žalovaný se také nijak nevypořádal s kritérii ust. § 174a zákona pro posuzování přiměřenosti zásahu správního vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života, resp. provedené posouzení je pouze formalistické. Podle názoru žalobce staví žalovaný nesprávně závěr o přiměřenosti správního vyhoštění žalobce pouze na skutečnosti, že má v zemi svého původu zázemí a má se tedy kam vrátit. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť přiměřenost správního vyhoštění nelze stavět jen na tom, že má žalobce v zemi původu zázemí.
7. Žalobce dále také namítal nedostatečné odůvodnění stanovené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Doba v trvání 12 měsíců je navíc podle žalobce v rozporu se správní praxí správního orgánu prvního stupně. Žalobci tak není jasné, co vedlo k uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku a zdá se mu, že tato výměra byla střelena od boku.

8. Závěrem žalobce shrnul, že správní orgány nezjistily podstatné skutečnosti, jež jsou klíčové pro posouzení toho, zde je vyhoštění přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne č.j. 4 Ads 17/2007-66 ze dne 31. května 2007 pak shledal napadeného rozhodnutí nepodloženým a nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení, když se v rámci vedeného správního řízení vypořádal dostačujícím způsobem se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tím, co uvedl účastník řízení. Navrhl proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 22. 8. 2021 kontrolován hlídkou Policie ČR. Ke kontrole předložil biometrický cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou bez jakéhokoli vyznačeného víza a opatřený posledním vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 23. 9. 2020 (následné výstupní razítko již v předmětném pase vyznačeno nebylo), z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, pročež byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
12. Správní spis obsahuje kompletní fotokopii cestovního pasu žalobce č. X, kdy poslední přechodové razítko schengenského prostoru je vyznačeno na str. 30 a jednání se o razítko vstupní ze dne 23. 9. 2020 z maďarského hraničního přechodu Beregsurány.
13. Dne 22. srpna 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že naposledy přicestoval do České republiky po 20. září 2020 biometrický cestovní pas a od té doby nevycestoval. Je si vědom toho, že se nachází na území České republiky nelegálně. Bydlí na adrese X, kde si platí s bratrem pokoj. Peníze si vydělává na brigádách, aby měl na základní výdaje, ale stálou práci ani pracovní povolení nemá. Na Ukrajině bydlí u matky, takže se má kam vrátit. Je zdravý. V České republice nemá žádný majetek ani žádné aktivity. K vazbám na území České republiky uvedl, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka krom staršího bratra, kterým měl být taky zajištěný. Na Ukrajině má naopak svoji matku, děti nemá a je svobodný. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobce vyjádřil tak, že mu na Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí a ve vycestování mu nebrání žádná překážka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně s tím, že peníze na vycestování má.
14. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce řádně a včas odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání, k němuž se ovšem žalobce přesto, že vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. a výslovně požádal o nařízení jednání, bez omluvy nedostavil.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
17. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 22. 12. 2020 do 22. 8. 2021. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce a v něm uvedených údajů, a také z výpovědi samotného žalobce před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotným žalobce a z otisku posledního vstupního razítka vyznačeného v cestovním pase žalobce lze spolehlivě zjistit, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru naposledy dne 23. 9. 2020 přes maďarský hraniční přechod Beregsurány a od té doby mimo území členských států nevycestoval. Nemůže proto obstat obecné tvrzení žalobce, že nebyl správními orgány náležitě zjištěn skutečný stav věci. Správní orgány tak žalobci beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 22. 12. 2020 (kdy již uplynula doba 90 dnů ode dne vstupu na území schengenského prostoru a České republiky, po kterou zde žalobce pobýval oprávněně) do 22. 8. 2021, a v tomto ohledu řádně zjistily skutkový stav věci. Pokud byl takto skutkový stav zjištěn v relativně krátké době, soud pak nemůže přisvědčit námitce žalobce v tom směru, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu bylo překotné, neboť ze správního spisu nevyplývá žádná skutečnost, pro kterou by měl správní orgán se svým rozhodnutím vyčkávat. Žalobce ani při jednání žádnou takovou skutečnost neuvedl, neboť se jej nezúčastnil. Správním orgánům také nelze důvodně vytýkat to, že aktivně nezjišťovaly okolnosti svědčící ve prospěch žalobce v procesní situaci, kdy je skutkový stav přesvědčivě zjištěn a v zásadě potvrzen obsahem výpovědi samotného žalobce. Nadto žalobce sám ve svém odvolání ani následně v žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které tedy měly správní orgány zjišťovat a nezjistily.
18. Pokud žalobce namítá, že žalovaný přešel bez povšimnutí námitku o znemožněném vycestování z důvodu opatření přijatých v tranzitních státech, pak soud připomíná, že žalobce ve svém odvolání tuto námitku formuloval poněkud obecněji slovy „...s ohledem na aktuální celosvětovou situaci neměl možnost vycestovat do domovské vlasti v době, kdy k tomu byl povinen.“ a učinil tuto součástí bodu 2. svého odvolání, kterým míří hlavně na otázku přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k možným mírnějším opatřením. Soud má tak za to, že se žalovaný dostatečně se zde uvedeným argumentačním okruhem jako celkem vypořádal. Nelze přitom považovat za nijak významné, pokud žalovaný výslovně nereagoval na předmětnou (a pro svoji nekonkrétnost nikoli podstatnou) část argumentace žalobce, neboť tento neuvedl žádnou konkrétní okolnost, která mu v aktuální celosvětové situaci zcela

znemožnila vycestovat do země původu, a to po celou dobu jeho neoprávněného pobytu, když zdejšímu soudu není nic známo o tom, že by kdy hranice schengenského prostoru i hranice mezi členskými zeměmi Evropské unie byly zcela uzavřeny tak, že by bez dalšího zamezovaly státním příslušníkům třetích zemí v návratu do země původu.

19. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobce. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona, a to konkrétně na stranách 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pak nijak nepochybil, když toto odůvodnění nalézacího správního orgánu aproboval a dále doplnil na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Soud zde jen zdůrazňuje, že z předmětných pasáží rozhodnutí nalézacího správního orgánu, resp. napadeného rozhodnutí, nijak nevyplývá, že by správní orgány postavily svůj závěr o přiměřenosti správní vyhoštění žalobce pouze na tom, že má žalobce v zemi původu azyl a má se kam vrátit. Neobstojí ani námitka v tom směru, že žalovaný posuzoval jinou situaci, než jaká v případě žalobce nastala, protože odkaz žalovaného na povinnost policie uložit správní vyhoštění při zjištění zaměstnávání cizince bez povolení k zaměstnání uvedené na straně 6 napadeného rozhodnutí je zjevnou písařskou chybou, která nemůže založit nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když z obsahu celého napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný rozhodoval ve věci správního vyhoštění žalobce při vědomí pobytu žalobce na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu coby důvodu, pro který mu bylo uloženo nalézacím správním orgánem správní vyhoštění.
20. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
21. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 1 roku uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom zejména na straně 5 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně (byť poněkud stručně) odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný pak nijak nepochybil, pokud toto odůvodnění v napadeném rozhodnutí aproboval a na jeho stranách 8 a 9 ještě doplnil. Soud pak neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění v trvání 1 roku s ohledem na zjištěný neoprávněný pobyt žalobce v trvání 9 měsíců, ve kterém by žalobce zřejmě dál pokračoval nebýt odhalení policií.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 26. ledna 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce